

https://bia-unikal.org/?p=11947&fbclid=IwY2xjawN31kxleHRuA2FlbQIxMABicmlkETA5NXVIYnYzaTI5eERua2lKAR6VbPvZJovcJtMn_HckkOvMnDcKuOfqHnu1C8nPnY7P9RokMhimKTAS21nchA_aem_pT81yvnXq3HUxuTTwTo2kQ

<https://feast-ed.org/hope-for-parents/>

Hope for Parents

Надежда за родителите

6 октомври 2022 г.

От Ейми

Минаха почти 2 години, откакто аз като майка бях ударена от товарния влак на анорексията. Знаех, че нещо не е наред с 13-годишната ми дъщеря през пролетта. Тя отслабваше бързо. Настроенията ѝ бяха повече от типични за тийнейджър. По това време педиатърът ѝ ни накара да я заведем в спешното отделение заради нисък пулс. Тя беше хоспитализирана за една седмица и екип от лекари ни накара да седнем с мен и съпруга ми, за да ни обясни обезсърчаващата диагноза хранително разстройство.

Преживях всички емоции на майка: отричане, уплах, гняв, страх, тъга, страх. Бях толкова уплашена. Излизахме от пандемия и списъците на чакащи за психично здраве бяха безумни! Прекарах това лято в колело от емоции и действия. Не можех да получа професионална помощ за дъщеря си. Обаждах се на безброй хора и места за психично здраве всеки ден. Списъците на чакащи бяха твърде дълги. Опитах се, безуспешно, да я дохраня; тя не искаше да яде вместо мен. Четох книги, слушах подкасти, търсих в уебсайта на FEAST, взех 30-дневния им онлайн курс и претърсих Facebook групите на родители с хранителни разстройства.

Това, което трябваше да чуя, беше, че всичко ще бъде наред. Дъщеря ми ще преживее това. Можеше да се оправи, възстановяването ще настъпи. Всичко, което можех да намеря, бяха негативните резултати от хранителното разстройство и бях уплашена – уплашена от статистиката, толкова уплашена от края, че дори не мога да пиша.

В крайна сметка, след месеци агония и милиард телефонни обаждания, намерих лекар, който разбираше хранителните разстройства и я прие отново в болницата. Сърдечната ѝ честота беше около 30-те още първата нощ! Дъщеря ми отиде от болницата в център за лечение на хранителни разстройства, а след това в жилищен център за хранителни разстройства. Цялото време галеч от

дома беше около 3 дълги месеца. Веднъж щом се прибрахме, агът на FBT (семеино базирано лечение) наистина започна. Тя премина виртуална РНР (програма за частична хоспитализация), след това виртуална IOP (интензивна амбулаторна програма) чрез центъра за лечение на хранителни разстройства. Намерих хранителен коуч, който работеше с нея лично, за да подобри самочувствието, образа на тялото и да се справи с емоциите на влакчето на ужасите, свързани с хранителното разстройство и тийнейджърските години.

Хранителното поведенческо разстройство беше изтощително. Преживях всяка хапка, всяка истерия. Разчитах на Facebook групи и родителски консултации и добри приятели, за да ми помогнат да се справя. Намерих сила от други родители, които бяха тук. Ядох сладолед, пица, мляко и много други храни, които хвърляха по мен или из кухнята. Наричаха ме с всякакви имена. Мислех си, че колкото повече хранителното разстройство е гневно, толкова по-близо сме до преодоляването му. НИКОГА НЕ СЕ ОТКАЗВАХ! Упорствах.

Знаех, че дъщеря ми е там. Най-страшната ѝ храна беше пицата! Една вечер, след като ѝ сервирах едно парче, тя отиде в стаята си плачейки. Беше все едно гърмящи змии бяха в чинията ѝ. Вдигнах плаещата си дъщеря от пода и ѝ казах: „Ще ядеш пица отново.“ Тя каза, че би предпочела да умре. Мисля, че имахме пица в чиниите си около 3 седмици. Една мизерна хапка наведнъж, тя отново започна да я толерира. Превъртаме напред и сега ядем пица като нормално семейство.

С времето просто стана по-лесно. Изведнъж погледнах назад и избухванията намаляваха, тя ядеше повече храни, толерантността ѝ се разширяваше. Една хапка, едно хранене, една закуска наведнъж, възвръщах дъщеря си. Просто. Стана. По-добре е. Дъщеря ми възстанови теллото си, но заради всичко, което прочетох, настоявах. Не спирах да налагам калории, ястия, повече храна, МАСЛО. О, маслото и сметаната, които използвах ежедневно! Почти 2 години по-късно и тя може да яде всичко! Тихо подскачам от радост, когато дъщеря ми посегне към няколко от пържените ми картопки или грабне произволна поничка извън закуските/храненията си, защото са вкусни.

На последния ни преглед нейният лекар, моят герой, който я спаси, като я прие в болница за втори път, каза, че е „възстановена“. Вече няма храни, от които се страхува. Може да яде и да опитва всяка храна! Може да си приготвя и сервира сама храната, без аз да се карам с нея да си вземе повече.

Слагам „възстановили се“ в кавички, защото след това пътуване не съм сигурна, че някога ще спра да гледам отдалеч. Просто знам твърде много за

хранителните разстройства. Не вярвам на хранителното разстройство. Но мисля, че си заслужихме това време, за да си поемем дълбоко въздух. Най-накрая мога да видя живота отвъд хранителното разстройство.

И така, родители в дълбините на ада с демоните на хранителното разстройство, това ще мине. Те ще се оправят. Ще имат щастлив живот. Но издържайте на истерията, бъдете силни. Ще се справите. И това ще мине. Не спирайте да вярвате. Не се отказвайте от надеждата. Сложете съд с масло на плота си и го добавете, добавете, добавете към всичко. Възстановяването на теглото носи здрав мозък. Светлината в края на тунела ви идва. Вашето дете може да се възстанови! Вашето дете ви има, вие сте воин!

Оригинална статия: <https://feast-ed.org/hope-for-parents/>